

като ударена отъ силна морска вълна, смутена, забъркана, тя се мъчеше да разбере какво стана, какво я сполетѣ и какъ ще излѣзне отъ това злощастно положение.

— Ами сега, ами сега? — повтори тя нѣколко пѣти и до болка почна да чули ржце отъ мъжа. — Боже, той ще ме уволни... ще ме уволни... нѣма спасение!

При тая мисль тя страшно се уплаши. Уволнена, безъ работа — това бѣше повече отъ смъртъ за Тинка. Но не само за нея — майка ѝ и сестричето ѝ висѣха на нейнитѣ ржце. Тя загледа безъ да вижда цвѣтята, които кротко ѝ се усмихваха отъ лехата до пейката, и съ страшна мъжа мислѣше за нелѣпата пролѣтна случка. И слънцето, и цвѣтята, и пролѣтътъ, всичко което преди четвъртъ часть я опиваше съ радостно очакване, съ смѣтенъ купнежъ за животъ и любовъ, сега я огвращаваше като лошо вино. Тя си затвори очитѣ отъ мъжа и помисли „но какво съмъ виновна азъ, въ какво съмъ виновна?“ Цѣлата сцена съ натрапчивото опитване на непознатия да я спре и се запознае съ нея премина предъ очитѣ ѝ. И тя взе да се увѣрява, че наистина нѣма никаква вина. Но при мисльта че това бѣ началникътъ, всичкитѣ ѝ увѣрения пропадаха и тя отново чувствуваше слабостъ и страхъ.

III

Отмалѣла, като че ли бѣ се привдигнала следъ тежка болестъ отъ легло, Тинка стана съ свито сърдце, и бавно тръгна къмъ дирекцията. Споменътъ за парливитѣ думи на началника — че той е готовъ дори да се ожени за нея — я накара да се изчерви. Той ги каза точно на това мѣсто, дето бѣ стигнала сега. И тя се усмихна,